

Mál nr. 324/2016
M og
vátryggingafélagið V vegna ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar X.

Uppgjör skaðabóta vegna umferðarslyss 21. nóvember 2009.

Gögn.

1. Málskot, móttakið 31.5.2016 ásamt gögnum, einnig bréfi dags. 21.10.2016.
2. Bréf V, dags. 12.10.2016.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M lenti í umferðarslysi 21. nóvember 2009 og voru bætur til hans greiddar af hálfu V, sbr. svokallað fullnaðaruppgjör dags 16. október 2012. Bætur voru greiddar samkvæmt ákvæðum skaðabótalaga nr. 50/1993 og við uppgjörið var gert ráð fyrir því að M fengi 1.000.000 krónur greiddar sem bætur frá almannatryggingum og var sú fjárhæð því dregin frá bótum fyrir varanlega örorku skv. 4. mgr. 5. gr. skaðabótalaga, en fyrirvari gerður við þann hluta uppgjörsins af hálfu lögmanns M. Þegar M krafðist bóta hjá þeirri stoð almannatrygginga sem við átti, Sjúkratryggingum Íslands, taldi stofnunin ekki skilyrði til greiðslu bóta og svaraði M því til bréflega 18. september 2012. Úrskurðarnefnd almannatrygginga fékk það mál M til meðferðar og með úrskurði í máli nefndarinnar nr. 64/2013 var sú niðurstaða staðfest, sem og í dómi Héraðsdóms Reykjavíkur dags. 10. apríl 2015 í máli nr. E-2570/2014. M fór þess því á leit að V greiddi fjárhæðina sem dregin hafði verið frá í uppgjörinu í október 2012, þar sem M fékk þær bætur almannatrygginga ekki greiddar og búið væri að fullreyna að fá þær greiddar úr almannatryggingakerfinu. Því hafnaði V og vísaði til þess að umræddur héraðsdómur sýndi að ekki væru sönnuð orsakatengsl milli einkenna M og umferðarslyssins 21. nóvember 2009.

M telur að V sé skylt að greiða umrædda fjárhæð þar sem fallist hafi verið á orsakatengsl með því að leggja matsgerð frá árinu 2012 til grundvallar uppgjöri og bótum vegna varanlegrar örorku. Þannig hafi V í raun viðurkennt umfang tjóns M og því sé ekki um ágreining um bótafjárhæð að ræða. Hins vegar hafi V ekki lagaheimild til að halda fjárhæðinni eftir.

V vísar til þess að félagið hafi ekki samþykkt að nefndin úrskurði um bótafjárhæð málsins og eigi því að vísa málinu frá. Að öðru leyti telur V brostnar forsendur fyrir frekari bótagreiðslum og vísar þar til umfjöllunar um skort á sönnun um orsakatengsl í fyrrnefndum dómi Héraðsdóms Reykjavíkur.

Álit.

Í 2. mgr. 3. gr. samþykta fyrir úrskurðarnefnd í vátryggingamálum, sbr. auglýsingu í B-deild Stjórnartíðinda nr. 1090/2005, kemur fram að nefndin úrskurði ekki um bótafjárhæðir nema með samþykki allra málsaðila. Ljóst er af gögnum málsins að ágreiningur er um greiðslu 1.000.000 króna til M, sem haldið var eftir af þeim bótum sem reiknaðar voru vegna varanlegrar örorku hans skv. 5.-7. gr. skaðabótalaga. Getur slíkur ágreiningur ekki verið annað en ágreiningur um bótafjárhæð sem skal greiða skv. skaðabótalögum vegna mögulegs líkamstjóns M. Ekki liggur fyrir samþykki V um að nefndin fjalli um slíkan ágreining og verður því að vísa því frá.

Niðurstaða.

Málinu er vísað frá úrskurðarnefnd í vátryggingamálum.

Reykjavík 22. nóvember 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.